

EDITO

Tot nu toe krijgt de redactie van dit tijdschrift na elk nummer bemoedigende schouderklopjes. Dat doet deugd, maar als geboren sceptici zijn wij daarom nog niet overtuigd dat *Brood & Rozen* ook echt gelezen wordt. De vele reacties op het artikel van Jacques Lust over Ernst Friedrich in vorig nummer nemen onze twijfels wel weg. Zo meldden meerdere lezers dat Friedrichs kleinzoon, Tommy Spree uit Berlijn, met de hulp van de West-Duitse vredesbeweging het Anti-Oorlogsmuseum in 1982 heropende. Er kwam ook informatie binnen over Ernst Friedrichs wedervaren na 1945. Dit nummer is opgehangen aan de bijdrage van Peter van Kemseke over de heroprichting van de Socialistische Internationale na de Tweede Wereldoorlog, en meer specifiek aan de Verklaring van Frankfurt van midden 1951 die het reconstructieproces afrondde. Van Kemseke geeft een boeiend zicht op hoe de Verklaring van Frankfurt als onvermijdelijke compromistekst nog maar eens de verzoening probeerde tussen de revolutionaire en de reformistische lijn. In het verlengde van de dominante positie van de Britse en Scandinavische partijen kwam de pragmatische richting als feitelijke winnaar uit de bus. De bibliografie van Gerd Callesen over de socialistische internationales sluit hier naadloos bij aan.

Vincent Neyt vertelt in een tweede bijdrage over een merkwaardige anti-fascistische tentoonstelling te Gent in 1933.

Jan Laplasse belicht opnieuw enkele archieven van socialistische verbruikscoöperaties met name die van Ronse, Geraardsbergen en Lokeren.

Naast de gebruikelijke verslagen van colloquia en van lopende projecten staan we in de Kroniek even stil bij twee opmerkelijke figuren die onlangs zijn overleden, Ben Leenders en Karel Heirbaut.

En dan is er nog heel wat boekennieuws.